

bequemt og let tilgængeligt Sted i Skibet at lade anbringe laasede Brevkasser til Optagelse af Breve, hvilke Kasser, i Forbindelse med Posten, blive at verle paa de respective Anløbssteder.

§ 14.

For Befordring og Aflevering af den Kongelige Post betales til vedkommende Rhederier eller Skibsførere:

1. For de til Brevposten henhørende Colis 2 Rbd. pr. Lod af Brevnes samlede Nettovægt, dog ikke over 3 Rbd. pr. Tour mellem Afgangstedet og Routens Endepunkt.

De i fornævnte Brevkasser nedlagte Breve medregnes ikke.

2. For de til Pakkeposten henhørende Colis: Portoer efter den Vægttarif, hvorefter de forsendte Pakkesager taxeres, anvendt paa disses samlede Nettovægt.

§ 15.

Nævrende Lov træder i Kraft den 1ste April 1851, og ophæves fra samme Tid alle ældre mod samme stridende Bestemmelser, navnlig de hidtil gjældende Portotarifiser og Gebyrregulativer.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast er faalydende:

Ligesom Befordringen af Breve har været Postvæsenets oprindelige Diemed, saaledes er denne Gjenstand for dets Virksomhed overalt og til alle Tider forbleven den væsentligste og vigtigste. Med Folkeophlysningen ere de skriftlige Meddelelser forøgede, og det er stedse mere blevet erkjendt, at Postvæsenet, ved at lette og udbrede Brevverking, er et vigtigt Mittel i Statens Haand til at fremme Cultur, Velstand og Velvære, og at denne Frugt af Postvæsenet er dets overveiende Diemed. Tidssaaenden har understøttet denne Erkjendelse, og den har vundet Fasthed ved Kjendsgjerninger, som i større eller mindre Grad ere fremkomne overalt, hvor betydelige Lettelser have aabnet Posten for alle Samfundsklasser og for Brevverking selv om mindre værdifulde Interesser, idet man ad denne Vej tillige søgte at fremme Postvæsenets sikkale Diemed.

Den i Danmark gjældende Brevtortart stam-

mer væsentligt fra en Tid, da det paalaa Postvæsenet directe at indvinde de størst mulige aarlige Beløb ved Portopaalæg, som nulligen uden Vanskelighed kunde bæres af den Tids mere indfrankede Kreds af Skrivekyndige og Brevverking, og medens Privatleiligheder sjeldnere forekom, men hvis Afsløsning nu er paa-trængende nødvendig.

Ved Brevposttarten af 18de Juli 1818 bleve de ældre Portoer i det Væsentlige ifkun omskrevne ifølge Myntforandringerne, dog med nogen Lettelse for Brevverkingen i de danske Provindser indbyrdes. De Portolettelser, som derefter i Tidens Løb ere bevilgede, have kun været partielle (t. Ex. for Breve fra Havn til Havn pr. Dampskib) eller locale, og da man ved Fastsettelsen deraf har maattet gaae ud fra den bestaaende Turt, have end ikke de modererede Beløb kunnet blive tilfredsstillende, hvorhos Turtten i det Hele, som ved disse Forandringer blev mere forviklet og mindre consequent, er bygget paa Forhold, som forlangst ere forandrede.

En anden ikke uvigtig Deel af Postvæsenets Virksomhed er Befordringen af Pakker og Bærdier. Ogsaa Pakkeposttarterne og de dermed i Forbindelse staaende Forhold frembyde væsentlige Mangler og Ulemper. Pakkeposttarten af 9de December 1836 er en Modification i Udførelsen af det fra gammel Tid hidrørende Princip, at Portoer bør fordeles efter den større eller mindre Gunst, som maatte kunne skænktes Forsendelsen af de forskellige Gjenstande, og efter den større eller mindre Portobyrde, disse efter deres Art skjønnes at kunne bære. Portofordelingen er dog endog fra dette Synspunkt uheldig: det er til ingen Tid lykkes des at bestemme Portoer efter de anførte Gen-syn, hvis Gjennemførelse vilde udfordre en upraktisk Detail, og som saameget mindre bør finde Anvendelse ved Pakkeposten, da denne Postindretning mindst kan stiles paa at tjene Staten som directe Indtægtskilde. Men ikke heldigere er Constructionen af Turtterne, enhver for sig, og Turtvæsenet er dernæst i det Hele blevet endmere forviklet, ligesom især for de mindre Forsendelser besvarende ved de i det tilhængte Gebyrregulativ indeholdte Portosupplementer, som ikke ere fastsatte i nogen-